

“Yaz kızım! Adalet yâ Resûlallah (asm)”

Yaz kızım! Ben HESNÂ ŞENER! Bir hüsna insan. Hasan Feyzi Yüreğil'in yüreciğinden, Bediüzzaman'ın sözlerinden, Rabiât'ül Adeviyye'nin rahminden çıkmışım. Kulluğum kusurludur, ama namaz aşığı, aşk hafızıyım. Rabia'nın tezgâhında aşk, Hafız Ali Ergün'ün rahlesinde şefkat dersi almışım.

Ben Hesnâ Şener! Bir hüsna insan. Bir seyyide kadın. Güller şehri Isparta'nın Senirkent ilçesinde dünyaya gelmişim. Gönlüm Ravza'dan rayihalar taşır. Gül-ü Muhammedi'de (asm) açan bir goncayım.

1903 yılı baharında narin bir kılıç gibi güllerin arasından çıkıp gelmişim. Ravza muhafızı Fahrettin Paşa'nın kılıcı erkek kardeşimdir. Rabbim “Fahrettin'im kılıcı bırakmak zorunda kaldı. Hesnâ'm gülden bir kılıç olsun, gül mevsimini yaşatsın” deyip dünyaya göndermiştir. Beni bilseydi Sezai Karakoç Lili'yi bir yana bırakır bendeki gül mevsimini yazardı. “Hesnâ, bir anda asra kıyamet aşısı yapan erkek gibi, rüya gibi, dünya gibi bir kadın” derdi.

Ben Bediüzzaman'ın duâsı, babamın rüyasıym. Babam Alay Müftülüğü yapardı. Mazlûmların, masumların halini görünce “Hesnâ'm hâkim olsun, mazlûmların elinden tutsun” deyip beni okuttu. Okudum, Türkiye'nin ilk kadın hâkimi oldum.

BİR KALBE, İKİ SEVGİ SİĞMAZ DEYİP EVLENMEDİM

Annem Akile kalp ehli bir hanımmış. “Uyusun da büyüsün, çağın Rabia'sı olsun” diye diye beşiğimi sallamış. Gül kokuları arasında, sarhoşluklar, sekirler içre kızlık çağına ermişim. Rabia'nın kalbine düşmüşüm. Bir kalbe iki sevgi sığmaz deyip, hiç evlenmeyen Rabia'nın kalbinden düşmüşüm dünyaya. Kalbinden bir göktaş, bir zümrüdü anka. Ocağında piştim. Benim evleneceğim kişi Muhammed Mustafa'm (asm), Bediüzzaman gibi biri olmalı, dedim hiç evlenmedim.

1942 yılında Denizli'ye hâkim olarak atandım. 1943 yılının Eylül sonlarıydı. Güneş yıldızları peşine takarak Denizli'ye indi. Bediüzzaman sahabeleri hatırlatan yıldız talebeleriyle hapishaneyi samanyoluna çevirdi. Yusuf lar samanyolunu doldurdu. Zindan nurlar içinde kaldı. Denizli, Denizli olalı böyle bir gün görmemişti.

ADALET YÂ RESÛLALLAH (ASM)!

Ankara'dan emir geldi. “Bediüzzaman ve talebelerini idam edin,” denildi. Üç kişilik heyet kuruldu. 12. duruşma yaklaşırken hâkimlerden birisi hastalandı. Beni atadılar. Hâkimler toplantısı yapıldı. Üstadı pervasızca savundum: “O ilm-i hakikat sahibi bir zattır. Duvarın arkasını görür. Beraat vermezsek vicdanımızı ve meslekî haysiyetimizi çiğnemiş oluruz...”

Polis Süleyman kapıda göründü. Göz göze geldik. “Beni Bediüzzaman gönderdi” dedi. Bir anda ortam buz kesti.

Oradakiler adeta donup kaldı. Bu ne güzel tevafuk böyle Allah'ım. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. "Anlat, dedim, anlat o ilm-i hakikat sahibi zatın ne dediğini..." Öyle şeyler anlattı ki kimsenin konuşacak mecali kalmadı.

Mahkeme günü geldi. Üstad halkı duruşmaya çağırmış. Duyan geldi. Mahşeri kalabalık oldu. Üç bin melek misal kişi binayı doldurdu. Yıkılacak sandık. Mecbur kaldık, bir kısmını çıkarttık.

Babam beni bu günler için yetiştirmişti. Nuri Efendinin kızına yakışanı yaptım, beraat verdim. Bu kıyamete kadar açılacak dâvâlara emsal teşkil etti. Bekir Berk'e kapı açtı. Hapishane kapıları açıldı. 25 Eylül 1943'te başlayan hapis sona erdi.

Biraz rahat giyinirdim. Memuriyet dolayısıyla tesettüre riayet edemedim. Bunu dert ederdim. Tesettür Risalesi'ne beraat verince biraz rahatladım. Risale-i Nur'da bahsedilen şefkat kahramanları arasına girdim. Üstad, akrabam Ali İhsan Tola ile selâm göndermiş. O gün Denizli sıcaktı. Ali odaya girdi. Çekiniyordu. "Gel bakalım koca Nurcu!" dedim. Rahatladı. Şaka ve iltifat yollu "Sen de Nurcusun!" dedi. Öyle ya ben Risaleye beraat vermekle en büyük Nurculardan olmuştum. Adım Hafız Ali ve Hasan Feyzi'nin yanına altın harflerle yazılmıştı.

Ali dile geldi. "Üstaddan selâm getirdim. Sırf sizi görmek için beni Denizli'ye gönderdi. 'Mânevî evlâdım Hesnâ'ya selâm söyle' dedi" deyince darmadağın oldum. Kendimi tutamadım, ağlamaya başladım. Aman ya Rabbi. Asrın en büyüğü, en bediisi, en güzel adamı "mânevî evlâdım" diyor.

Yarım saat sonra Ali ayrıldı. Çarpılmıştım. Eve gittim. İçime çekildim. Kimseyle görüşmedim. Sekiz-on gün işe gelmedim.

"ADINI GAVSLARIN KUTUPLARIN YANINA YAZDIM"

Ali Üstada gitmiş. Durumu arz etmiş. Üstad çok sevinmiş. "Ben onun ismini gavsların, kutupların yanına yazdım. Onlarla beraber duâ ediyorum. Erkekler korktu, ama o kendisini ortaya koyarak Kur'ân dâvâsına taraftar çıktı. Yarın mahşerde Kur'ân ona şefaathçi olacak! İnşallah bu hizmeti onun kurtuluşuna vesile olur. Ne o, Hesnâ tesettürsüz diye darılıyor muydun? İşte tesettüre riâyet etmiyor dediğin Hesnâ Tesettür Risâlesi'ni de beraat ettirdi. Essebebü kel-fâil (Sebeup olan yapan gibidir) sırrınca, bütün sizin kazandığınız haseneler, sevaplar tamamen ona da yazılıyor. İşte bütün hasene o beğenmediğiniz Hesnâ'nın şecaat ve cesaretiyle oldu! "Canım Üstadım benim. Hafız Ali ve Hasan Feyzi gibi benim canım da sana feda olsun, dedim.

Risaleleri okuyunca Üstadım gibi duvarın arkasını görmeye başladım. Erkeklerin korktuğu dâvâda kendimi ortaya koyarak Kur'ân dâvâsına sahip çıktım. "Adil Hâkime" unvanını aldım. İsmim gavsların, kutupların yanına yazıldı.

22 Temmuz 1975 tarihinde dünyadan hicret ettim. Üstadımın, gavsların, kutupların yurduna gittim. Allah bende Adl ismini tecelli ettirmişti. Görev başında vefat ettim. Kış günlerinde savaş tehlikesinde sınırda nöbet tutan asker gibiydim. Hakkın, hukukun ezildiği, zulmün kol gezdiği, Beşinci Şuâ'daki ahirzaman hadiselerinin gerçekleştiği bir dönemde adalet başında vefat ettim.

Hemşerilerim cenazemi Senirkent'e götürmek istediler, gitmedim. Üstadımla Denizli'de tanışmıştım. Artık memleketim Denizli'ydi. Oraya defnedilmem gerekirdi. Denizlililerde öyle düşünmüşler ki beni bırakmadılar. Büyük bir törenle Üstad'a uğurladılar. Üstad'ı görmüş bedenimi Asri Kabristanına bıraktılar.

Hafız Ali ve Hasan Feyzi'den sonra ardımda 'hüsna" bir ses bırakarak Denizli toprağına düştüm. Toprak adildir, unutmaz. Sultanlar unutulurda adil olanlar unutulmaz. Ben de unutulmadım. Risale ile dünya tarihine geçtim.

Mustafa ORAL

mustafaoral74@hotmail.com